

erøede 12te kongevalgte Medlem omtalte, kunde have været noget mere tilbageholdende og forsigtige med at ville slå fast, at der ikke er mindste Grund af Hensyn til Pengemarkedets og Landbrugets Tilstand til at ønske, at det for Overformynderiet og Livrenteanstalten og andre offentlige Institutter skulde tages under alvorlig Overvejelse, om ikke det naturlige Forhold maatte medføre, at man ikke godt bør forlange vedvarende 4 pCt. Den højtærede Minister har faaet den Bemyndigelse, der i saa Henseende behøves. Man skulde snarere rette en Opfordring til ham om sammen med Overformynderen og Direktionen for Livrenteanstalten at tage det under Overvejelse, om Tidspunktet ikke var kommet til at sætte Renten ned, og om man ikke i kommende Juni Termin burde give Laan til 3 $\frac{3}{4}$ maaste til 3 $\frac{1}{2}$ pCt. Men naar Udvalgets Flertal kommer og siger, at der ikke er mindste Grund til, at det endogsaa vilde være i højeste Grad uretfærdigt, om man over for de umyndige gav Løb og vilde nøjes med mindre end 4 pCt., saa vil Ministeren og Overformynderen kunne sige: Nu have vi faaet denne Støtte i Landstinget, det er jo bekendt, at Landstinget ikke er agrarisk — det erøede 12te kongevalgte Medlem har jo ogsaa udtalt det — nu ere vi sikre, lad os tage den højeste Rente, vi paa nogen mulig Maade kunne faa. Jeg synes, at Rigsdagen skulde lægge Bøgt paa at se at finde Udveje, hvorved det kunde gøres saa let, som muligt for Pantebitorerne, navnlig for Besidderne af Landejendomme, at komme bort fra de 4 pCt. Laan, hvis de virkelig ere for høje i Forhold til Pengemarkedets Tilstand, kort sagt, komme bort fra Overformynderiet over til Kreditforeningerne, og der er vist ikke saa lidt at gøre i den Retning. Naar Faktum er, at man i Kreditforeningerne ikke svarer mere end 3 $\frac{3}{4}$ pCt., medens man i Overformynderiet svarer 4 pCt., er der ikke mindste Tvivl om, at de allerfleste Landejendomsbesiddere, der have sine Pantar at hyde, ville sige: Blot vi kunne komme over, men det koster jo mange Penge i Omkostninger, Kurstab, Provision osv. Jeg tror, at der lader der sig gøre en hel Del.

Maå jeg samtidig bemærke, at jeg tror, at en af Grundene til, at den virkelige Nedgang i Rentefoden, der utvivlsomt er indtraadt i de senere Aar, ikke har kunnet vise sin Gavn, navnlig for Landejendomsbesidderne, og sætte dem i Stand til at faa Laan under 4 pCt., er vistnok den Maade, hvorpaa Sparekasserne optræde, idet de blive ved at give Indskyderne 3 $\frac{1}{2}$, 3 $\frac{3}{4}$, maaste nogle

Steder 4 pCt., nægtet Pengene ere blevne billigere. Naar man krampagtig holder fast ved, at Indskyderne i Sparekasserne skulde have denne høje Rente, saa vi ikke Rentefoden ned, heller ikke for dem, der skulde have Laan i deres faste Ejendomme. Overretsprokurator Albert kunde give sine Indskydere 4 pCt. og selv kun tage 4 pCt., men man kan ikke blive ved med det, lige saa lidt som Overformynderiet kan gøre det Kunststykke, vi omtalte før. Efter mit Støn er det altfor meget at give Indskyderne i Sparekasser for Penge, der ere oplyselige med kort Tids Varsel eller endog uden Varsel, 3 $\frac{1}{2}$ pCt. eller mere; det er for meget at give dem 3 pCt. Bliver man ved med det, faar man aldrig Rentefoden ned. Men det glæder mig at høre, at det erøede 5te Medlem for 6te Kreds (Sohansen), der staar som Mindretal i Udvalget, og som holder paa Folketingets Opfattelse, var inde paa den Sag og ophlyste, at efterhaanden gaar det op for Sparekasserne, at de ikke kunne vedblive at give denne høje Indlaansrente, og at de have Bæmselighed ved at faa deres Penge anbragt, saa at det vil forhaabentlig nok komme af sig selv. — Men hvad jeg særlig har for Øje, er, om ikke Tiden er kommen for disse Institutioner og for de paagældende Ministre til ganske upartisk at tage under Overvejelse, om ikke Markedets Tilstand tillader og ligefrem kræver, at de paagældende Institutter gaa ned med Renten. Kommer man da til det Resultat, at det er forfarligt og maaste paatvungent, var det ønskeligt, at det skete mulig allerede i den kommende Juni Termin. — Det andet, der skulde overvejes, er, om man ikke ved Lovforanstaltning eller i alt Fald ved administrative Foranstaltninger kan lette de Debitorer, som mene, at 4 pCt. er for meget for dem at svare, Omgangeni fra Institutter, hvor man maaste vedbliver at forlange 4 pCt., til Institutter, hvor man ikke tager 4 pCt.

Jeg fastholder det, jeg sagde ved 1ste Behandling, og som det erøede 5te Medlem for 7de Kreds (Rothøll) omtalte i Dag, at der er ingen Tvivl om, at naar Overformynderiet har anbragt over 24 Millioner i Pengeeffekter, som utvivlsomt ikke kunne siges at give 4 pCt., — thi dette med de nylonverterede er blot imaginært, det betyder ikke det mindste — naar Overformynderiet har anbragt en saa væsentlig Del af sin Formue paa en saadan Maade, at det maaste ikke faar mere end 3 $\frac{1}{2}$ pCt. Rente deraf, — maå det nødvendig lære paa sin Reservefond. Thi hvorledes skulde det ellers kunne vedblive i adskillige Aar endnu at give 4 pCt. til Interessenterne? Og selv om der ingen